

VETERANENMIDDAG 27 AUGUSTUS 2025

Het was weer een drukbezochte middag/avond in Grand Café Alleman. Dit kwam mede door onze gastspreker Ed Bosch die zijn verhaal ging vertellen over zijn PTSS-behandeling.

Vooraf

Ed Bosch is een Libanonveteraan en heet 44 jaar getracht zijn PTSS en Moral Injury geheim te houden voor geliefden, familie, vrienden en zijn omgeving. Hij heeft de afgelopen maanden intern in het Vibu (Veteranen Intensieve Behandeling Unit) gezeten.

Dit is een verslag wat is verteld tijdens deze Veteranenmiddag, het wordt niet letterlijk op papier gezet, dit zou afbreuk doen aan het verhaal van Ed, zijn beleving en gevoelens/emoties over de gebeurtenissen in Libanon.

Lezing

Ed Bosch nam ons mee terug naar zijn dienstitijd in Nederland en in Duitsland. Via het zetten van een handtekening werd zijn leven getekend. Hij werd heel snel uitgezonden naar Libanon. Hij werd als commandant (hiervoor niet opgeleid) uitgezonden om leiding te geven aan 31 jonge militairen die zich nog maar moest gaan bewijzen. Zij hadden wel training gehad en waren een hechte groep. Hij was voor hen een buitenstaander. Dit heeft hij tijdens de missie wel recht kunnen trekken.

De oorlogsgebeurtenissen die hij toen heeft moeten doorstaan en heeft meegemaakt kon hij bij zijn terugkeer niet kwijt. Niet aan familie en vrienden. Niemand begreep hem echt. Maar je praat er verder niet over, je bent een militair. Je bent stoer en sterk.

Via een vriend, die zag dat het allang niet goed met hem ging, is hij in contact gekomen met het instituut 40-45. Vandaaruit is hij doorverwezen naar het Vibu.

Hij geeft de aanwezigen inzicht in zijn intensieve therapieën, zo ook de therapieën op sportief en artistiek vlak. Hij liet de aanwezigen zijn mooie schilderijen zien en gaf hierover tekst en uitleg over hoe hij deze schilderijen tot stand zijn gekomen en waarom hij bepaalde kleuren heeft gebruikt.

Ed geeft aan dat hij met zijn verhaal mensen/ militairen/ veteranen wil helpen en niet zoals hij 44 jaar wachten om hulp te gaan zoeken. Hij heeft er zoals in zijn verhaal duidelijk naar voren is gekomen vele geliefden, familie en vrienden pijn gedaan, maar ook zichzelf. Hij wil er nu zijn voor zijn kleinkinderen.

Tijdens de lezing was het muisstil, er werd geknikt (herkenning), er vloeiden tranen maar er werd ook gelachen. Maar ook waren er velen die naar het plafond starden om hun emoties in te houden.

Tot slot van deze lezing werd door Ed zijn gedicht "RUGZAK" voorgedragen.